

Vier miniaturen

HERMAN COENEN

In de morgen

Het appelboompje weet van geen klok. Het appelboompje in de morgen. Het weet alleen van de zon die door zijn bladeren schijnt en zijn appeltjes aanraakt, zachtjes aanraakt. Zijn bast is verweerd, gevlokt, gescheurd. Een tak hangt omlaag, gebroken maar nog niet helemaal los. Aan zijn uiterste punt, vlak boven het gras, groeien enkele blaadjes.

Aan de onderste dikke tak van het boompje hangt mijn fiets, het stuur omgeklapt – werkeloos. Aan het stuur jouw bikini. Stil krullen de turquoise bandjes tussen de spaken van het wiel. Ergens in het gras vermengt hun schaduw zich met het silhouet van wiel, stuur, stam en bebladerde takken.

Daar waar de schaduwen van de kruin hun verste punt bereiken, staan kleine heldere viooltjes. Hun bloemkopjes reiken omhoog alsof ze over de schaduwen heen het zonlicht willen aanraken. Grashalmen, distels en stalkaars doen dat moeiteloos. Zij niet, zij moeten ernaar reiken, met hun blauwpaars dat hoe dan ook van de hemel is. De hemel, die hier vol is van een hoog zoemend zingen. Het zijn de vliegen. Nu de zon warmer wordt, dalen ze neer, godweet waarvandaan.

Avond

Je wist het nog precies. De veertiende juni tweeduizend drie. De avond dat je opsteeg in de ballon en zong voor al die ogen die sterretjes loslieten en toen, ja op dat moment, rees een magistrale ronde maan uit de horizon omhoog, daar in die wasemende leegte langs de rivier waar je de avond tevoren nog had gezeten in het gras.

Je verhaal kwam tegelijk met deze maansverrijzenis hier, nu, op deze avond van de achtste mei tweeduizend negen, die langzaam maar zeker naar een magische apotheose toe evolueerde. Dit uur waarin alles aanwezig was, de kus onder de wit bloeiende meidoorn, de Kieviten rond elkaar draaiend, opfladderend, flakkerend en kierewierend in hun één en al oog voor elkaar, de deemsterende bosrand zwijgend van geheim en nu en altijd, de van onzichtbare ruggen wentelen-

de beekstroom, de eenden in tweetal er overheen, de laatste kwetter van een merel. En dan, sidderend horen de ratelende sis van een moordzuchtig nachtwezen, verscholen achter een gesloten kast tussen de netels. Het uur was niet meer te temmen. Zo vindingrijk. Zo buitensporig. Zo onpeilbaar.

Jij lachte om mijn verschrikte sprongen, mijn bedwelmd ooh en aah. Tot tranen toe was ik bewogen. Ik overgeleverde.

Dankbare.

Dat het heelal dit vergunde.

Hier nu naast je te mogen gaan, dol als een pas bevrijde circusaap. De zachte huid van je hand tot in eeuwigheid van dagen, o, om nooit meer los te laten.

Deze avond van de geel uitdijende maan. Haar neergeslagen wimpers in lieflijke schroom genegen naar het lumineuze groen, het kruid aan onze voeten.

Media vita

Opeens wankelde je vóór me de deur van de zaal uit. 'Ik ben zo ziek.'

Ik liep je achterna. 'Hier, het toilet.'

Binnen hoorde ik je steunen. Diarree.

Je komt weer naar buiten. 'Ik kan niet meer staan, ik ga flauwvallen.' Ik grijp je onder je schouders. 'Daar, op de bank.' Je gaat meteen achterover. Ik kniel op de grond, met één hand steun ik je hoofd.

'Zo slap... Het doet zo pijn, krampen.' Je wijst naar je buik.

Dan zak je weg. Je ogen draaien omhoog achter je oogleden.

De kleur verdwijnt uit je gezicht.

Niemand in de buurt. Wat moet ik doen? Ik neem je hand, voel je pols. Ver weg. Zwak.

Een dokter bellen?

Opeens kom je half overeind. 'Ik moet overgeven'. Valt weer terug.

Ik loop naar het loket waar ik zojuist iets hoorde. Roep. De bazin komt eraan. 'Ze is zo ziek. Heb je een teiltje en een handdoek?'

Ze komt het brengen. 'Meiske toch.' Ik hurk weer naast je. Je ligt stil, erg stil. Hoe lang duurt dit? Waar gaat het naar toe?

Vanmorgen kwam je door het vliegengordijn de keuken uit. In je blootje. Op de top van je wijsvinger een kleine oranje getekende nachtvlinder, de vleugels in een driehoek gespreid.

'Dood,' zei je. Legde hem op een van de bloeiende vetplanten. 'Kan hij nog even in de zon.'

Watervogel

Je zit naast me op de dijk. Ik strijk je huid, je blote rug. Zie je haar verwaaien langs je ogen. Ze kijken in de verte. Je staat op, daalt de cementen trappen af, over het gras, het zilverig duizendschoon, de gele rolklaver. Tussen de verbleekte hou-

ten paaltjes door, de eerste rij, de tweede rij.

Vijf minuten later ben je een blanke verticale streep in de wijde vlakte van het water, je wendt je naar links, hand boven je ogen, een meeuw scheert langzaam over je heen. Hoog aan de horizon het blauwgrijs van de brug, pijler na pijler. Witte zeilen lijken bewegingloos. Toch, steeds wanneer ik even heb weggekeken, zijn ze verschoven.

Krekels in het gras. Wind. Getureluur van vogels. Vrolijk gekrijs van een kind. Jij buigt je nu voorover in het water, knielt, vindt iets, staat op en waadt behoedzaam verder, hand aan je mond. Je haar klevend aan je hoofd. Je huid dezelfde als die ik voelde, daarstraks.

Zal je ooit nog terugkomen?

ADVERTENTIES

Carte Blanche
produceert vrije voorstellingen op festivals en in eigen theater.

werkrumt
"ge" talenten. Het
worden niet ver
maar zijn de ma

Carte Blanche speelt: 'Ik ben geboren punt uit.'
'Het kind weet dat niet, die is bezig met leven met kijken, voelen, horen, ruiken en proeven, geen besef van afwijkingen of beperkingen. Hij is vrij. Want: 'Ik ben geboren, punt uit.'
Speeldata in oktober en november 2010, zie www.cartablanca.nu Tot ziens bij een van onze Theaterproducties.
Wil je zien hoe we werken en kennismaken met ons theater dat kan, graag eerst mailen of bellen.

Carte Blanche is te vinden:

Website: www.cartablanca.nu
Email: carteblanche@hetnet.nl
Bezoek adres: Jan Heynslaan 4, 5622KM Eindhoven
Postadres: Postbus 486, 5600AL Eindhoven

Telefoon algemeen: 040-2451739
Zakelijke leiding: Ed Goossens
Artistieke leiding: Stefan Jung
Financiële bijdragen: 41.83.06.168